

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ထူးဆန်းသော အံ့ပွယ်ပိနပ်ကလေး

နှင့်ပုံပြင်များ
မောင်ခေတ်ထွန်း

ဝတ်ယအဖြစ်

အံ့ဖွယ်ဖိနပ်

တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိလေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အလွန်ချစ်ခင်ကြကာ ယုယကြင်နာလျက် ရှိကြလေသည်။ ။ မကြာမီ မိဖုရားကြီးသည် သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦး ဖွားမြင်ရာ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ သည် အလွန်ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။ ။

မကြာမီ မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်လေသည်။ ။ သမီးမိန်းကလေးကို လိုချင်ကြ၍ ယခု မွေးမည့် ကလေးသည် မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းကြလေသည်။ ။ သို့သော် မွေးလာသည့် ကလေးကား မိန်းကလေး မဟုတ်ပေ။ ။

ထိုအခါ မိဖုရားကြီးက ...

"ကိစ္စမရှိဘူး။ ညီမလေးအတွက် အစ်ကိုနှစ်ယောက် မွေးဖွားလာခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်မွေးလာ မည့် ညီမလေးအတွက် အစ်ကိုနှစ်ယောက် စောင့်နေတဲ့ သဘောပေါ့။"

ဟု ဖြေသိမ့်ကာ ဆိုလေသည်။ ။

သို့သော် တတိယမွေးလာသည့် ကလေးသည် လည်း ယောက်ျား

လေးပင်။

ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးသည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်စပြု လာပြီဖြစ် သည် ။ သို့သော် သူတို့ က စတုတ္ထမြောက် ကလေးသည် မိန်းကလေး ဧ ကန်ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထင်မှတ်နေကြလေသည် ။

သို့သော် စတုတ္ထမြောက် ကလေးသည် မိန်းကလေး မဟုတ်ပြန်ချေ။ ယောက်ျားလေးပင်။ မိဖုရားကြီး နောက်ထပ်မွေးလာသည့် ကလေးများ အားလုံးသည် ယောက်ျားများ ချည်းပင် ဖြစ်၏။

(၁၂)ယောက်မြောက် ယောက်ျားကလေးကို မွေးဖွားလာသည့် အခါ တွင် မူ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရား ကြီးတို့ သည် အလွန်ပင် စိတ်ညစ်သွားကြ သည် ။

သူတို့ ၏ သားကလေးများမှာ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထွားကြသည် ။ အားခွ န်ဗလ တောင့်တင်း ကျန်းမာ ကြသည် ။ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ မှာ သူတို့ သားများကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြသော်လည်း သမီး မိန်းကလေး ကို လိုချင်သည့် စိတ်ကား တားဆီးမရခဲ့ချေ။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ ၏ ဖြစ်ချင်ဆုံးသော ဆန္ဒကား ပြည့်ဝ သွားပြီဖြစ်သည် ။

(၁၃)ယောက်မြောက် မွေးဖွားလာသည့် ကလေးကား ရှားရှားပါးပါး မိန်းကလေးဖြစ်နေလေ သည် ။ သူတို့ ၏ ပျော်ရွှင်မှုကား ဖော်ပြ၍ မရနိုင် တော့ချေ။

မိဖုရားကြီးသည် အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် သူ့သား (၁၂)ယောက်ကိုခေါ် ကာ သူတို့ ၏ ညီမချော လေးအား ပြသသည် ။ ဘုရင်ကြီးလည်း ဝမ်း သာလွန်း၍ နန်းတော်တွင် စားပွဲကြီးကို ကျင်းပကာ အယုတ် အလတ်

အမြတ်မရွေး ကျွေးမွေးလေသည်။ ။

စားပွဲအခမ်းအနားကြီးတွင် သမီးတော် မင်းသမီးလေးအား ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းရှေ့တွင် ပွဲထုတ်လေသည်။ ။

ပရိသတ်အပေါင်းသည် မင်းသမီးကလေးအား ကောင်းချီးပေးကြလေသည်။ ။ ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုကြသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် နန်းတော်တံခါးကြီး ပွင့်လာကာ နတ်သမီးသုံးပါးသည် အထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ ။

ပရိသတ်အားလုံးသည် နတ်သမီးသုံးဖော်ကို မြင်သော် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ။ သူတို့ က နတ်သမီးများ သည် ဘုရင့်သမီးတော်ကလေးအား ဆုလာဘ်များ ပေးရန် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည် ဟု သိနေကြလေသည်။ ။

ပထမ နတ်သမီးက ...

"မင်းသမီးကလေးရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်တော့မှ နာမကျန်း မဖြစ်စေရဘူး"

ဟု ဆုလက်ဆောင်ပေးသည်။ ။

ဒုတိယနတ်သမီးက ...

"မင်းသမီးကလေးဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ချောမောလှပသူ ဖြစ်ပါစေ"

ဟု ဆုလာဘ်ပေးသည်။ ။

တတိယ နတ်သမီးက ...

"မင်းသမီးကလေးဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကောင်းမှုတွေနဲ့ သာ

တွေ့ကြုံရမယ်၊ မကောင်း တာ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး"

ဟု ဆုလာဘ်ပေးလေသည်။ ။

ထိုသို့ နတ်သမီးသုံးပါးသည် မင်းသမီးကလေးအား ဆုလာဘ် လက်ဆောင်များ ပေးကြပြီး နောက် ကြီးမားသော အလင်းရောင်ကြီး ပေါ်လာပြီးနောက် နတ်သမီးသုံးပါးသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက် ကွယ်သွားကြလေသည်။ ။

ပရိသတ်အပေါင်းလည်း ကံကောင်းသော မင်းသမီးကလေးအတွက် အချင်းချင်း ချီးကျူး စကား ပြောဆိုကြလေသည်။ ။

နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပရိသတ်အပေါင်း၏ စကားသံများ ဖြင့် စည်ဝေလျက်ရှိနေလေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် နန်းတော်တံခါးကြီးသည် ပြန်ပွင့်လာပြန်ကာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော အဘွားအို တစ်ဦးသည် နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြေးဝင် လာလေသည်။ ။

အဘွားအိုသည် ပါးစပ်မှ လည်း ...

"ခဏစောင့် ... ခဏစောင့်၊ မင်းသမီးကလေးကို ဆုပေးဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ မပြီးသေးဘူး"

ဟု အော်ပြောနေလေသည်။ ။

လူအားလုံးလည်း ငြိမ်သက်သွားကြကာ အဘွားအိုကို ကြည့်နေကြလေသည်။ ။

အဘွားအိုသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အလွန်သေးငယ်သည့် ငွေဖိနပ်တစ်ရပ်ကို ထုတ်ယူကာ မင်းသမီးလေး၏ ခြေထောက်တွင် ဝတ်ဆင်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် အဘွားအိုက ...

"ဒီဖိနပ်က ထူးဆန်းတဲ့ ဖိနပ်လေးဖြစ်တယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ ဒီဖိနပ်ကိုစီးပြီး လူတွေရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲမှာ လျှောက်လှမ်းသွားလိမ့်မယ်။ ဟား ... ဟား ... ဟား"

ဟု ရယ်မောကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ။

အဘွားအို အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည် အထိ အဘွားအို၏ ရယ်မောသံကို အဆက်မပြတ် ကြားကြရလေသည်။ ။

"လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲကို လျှောက်လှမ်းလိမ့်မယ်"

ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ကြားရသူတိုင်း အနက်အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး ဖော်နေကြ လေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးက ပညာရှိတစ်ဦးအား ...

"သင် လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ လမ်းလျှောက်နိုင်သလား"

ဟု မေးလေသည်။ ။

ထိုအခါ ပညာရှိက သူ့ခြေထောက်ကြီးကို ကြည့်ကာ

"အို ... အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး မလျှောက်နိုင်ပါ"

ဟု လျှောက်တင်သည်။ ။

ပညာရှိကြီး၏ လျှောက်တင်ချက်ကို ကြားသော် ဘုရင်ကြီးက ..

"ဒါဖြင့် ဒီစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"ကျွန်တော်မျိုး မသိနားမလည်ကြောင်းပါ အရှင်မင်းကြီး"

ဟု ပညာရှိက ပြန်လည်လျှောက်တင်သည်။ ။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက နောက်ပညာရှိကြီးတစ်ပါးအား

"အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကိုကော အသင် သိပါသလား"

ဟု မေးပြန်သည်။ ။

ဒုတိယ ပညာရှိကလည်း မသိကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် တတိယမြောက် ပညာရှိ အား မေးပြန်သည်။ ။ တတိယမြောက် ပညာရှိကလည်း မဖြေနိုင်ပေ။

ထိုသို့ဖြင့် ဘုရင်ကြီးသည် ပညာရှိများအား အဘွားအိုပြောဆိုသွားသည့် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ယနေ့ညမတိုင်မီ ဖြေကြားရမည်ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်ကာ ပြန်စေလေသည်။ ။ ပညာရှိများ သည် စားပွဲ မပြီးဆုံးသေးမီ ပြန်ကြ၍ များစွာစိတ်မသာမယာ ရှိကြလေသည်။ ။ သို့သော် သူတို့သည် ဘုရင်ကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ယနေ့ညမတိုင်မီ အဘွားအို၏ စကားကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်ရန် နန်းတော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။ ။

သူတို့သည် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ စာအုပ်များကို လှန်လှောရှာဖွေ ဖတ်ရှုပါက စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ တွင် အဘွားအိုစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်နိုင်မည့် အဖြေကို ရရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးမိကြလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် စာကြည့်ခန်းသို့ လာကြလေသည်။ ။ သူတို့သည် စာအုပ်များကို လှန်လှော ဖတ်ရှုကြသည်။ ။ အဓိပ္ပာယ်များ ဖော်ကြသည်။ ။ သို့သော် သူတို့သည် အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြရာ၌ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး "သူမှန်သည် ၊ ငါမှန်သည်" ဟု ဆိုကာ ငြင်းခုံကြသည်။ ။ ရန်ဆောင်ကြသည်။ ။ တွန်းထိုး ကြသည်။ ။ ထိုအခါ သူတို့၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် ဘယ်ညာ ယိမ်းနွဲ့ကာနေကြလေသည်။ ။ နောက်ဆုံး နှစ်ဦးသည် သတ်ပုတ်ကြကာ လုံးထွေးသွားကြသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ မုတ်ဆိတ်

မွေးများ သည် လိမ်ရှုပ် ငြိတွယ်သွားကြကာ ချည်ပြီးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ အခြားသူများက အချိန်တော်ကြာဖြေမှ ပြေသွား ကြသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး နန်းတော်ထဲ၌ မင်းသမီးလေးအား ဖိနပ်ပေးခဲ့သော အဘွားအိုသည် သူတို့ ထံသို့ ရောက်ရှိ လာလေသည်။ ။

ပညာရှိများက အဘွားအိုအား အဘွားအိုပြောကြားခဲ့သည့် လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရလိမ့်မယ်ဟူသော စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြရန် တောင်းဆိုကြသည်။ ။ ထိုအခါ အဘွားအိုက ...

"လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ လျှောက်လှမ်းပါ"ဆိုတာက "မင်းသမီးကလေးက အားလုံးက သူ့ကိုချစ်အောင် လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ"ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ။

ပညာရှိများက ...

"အားလုံး ဟုတ်လား"ဟု ပြန်မေးသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံးဆိုရာမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားကလေး၊ မိန်းကလေး၊ ခွေး၊ ကြောင်၊ ဆင်တွေအားလုံး ပါဝင်ပါတယ်"

ဟု ပြောဆိုကာ အဘွားအိုသည် တဟားဟားရယ်မော၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ။

ပညာရှိများ သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ။ သူတို့ အထဲတွင် အသက် အကြီးဆုံးပညာရှိကြီးက ...

"ကဲ ... အခု ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်ကြီးကို သွားပြီးအဖြေပေးလို့ ရပြီ"ဟု ဆိုလေသည်။ ။

ထိုအခါ အခြားပညာရှိတစ်ဦးက ...

"အဘွားအို အခုပြောတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်စကားတွေကို ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တင်မှာ လား" ဟု မေးသည်။ ။

ထိုအခါ အသက်အကြီးဆုံး ပညာရှိကြီးက...

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ သည် ဘုရင်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ။

သူတို့ က ဘုရင်ကြီးအား ...

"အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်တော်မျိုးတို့ အရှင်မင်းကြီး ရှာဖွေခိုင်းတဲ့ အဘွားအိုစကားရဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေလို့ တွေ့ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဒီအဖြေကိုရဖို့ စာအုပ်တွေ အတော်များများ ဖတ်ရှု ခဲ့ရပါတယ်။ အဘွားအိုပြောသွားတဲ့ လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ လမ်းလျှောက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားက မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ကိုချစ်အောင် လူတွေကိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်"ဟု လျှောက်တင် ကြလေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးက ...

"အားလုံး ဟုတ်လား"ဟု ပြန်မေးသည်။ ။

"မှန်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး၊ အားလုံးပါ။ အားလုံးဆိုရာမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား ကလေး၊ မိန်းကလေး၊ ခွေး၊ ကြောင်နဲ့ ဆင်တွေပါပါတယ်"ဟု ပညာရှိများက ပြန်လည်လျှောက်တင်ကြ လေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးလည်း အလွန်ကျေနပ်သွားကာ ပညာရှိများအား ကို ဆက်လက်သုံးဆောင် စေလေသည်။ ။ စားပွဲများကား အေးစက်၍ နေလေသည်။ ။ စားတော်ကဲသည် စားပွဲအသစ်များ ယူဆောင် လာကာ ချပေးသည်။

အထိန်းတော်များ သည် သမီးတော်အား မိဖုရားကြီးထံ ခေါ်သွားကြ သည် ။

နှစ်များ စွာ ကြာညောင်းသွားခဲ့သည် ။ မိဖုရားကြီးလည်း ကွယ်လွန် သွားပြီဖြစ်သည် ။။ မင်းသမီး ကလေးမှာ နတ်သမီးများ ကောင်းချီးပေး သည့် အတိုင်း ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် အရွယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာခဲ့ လေသည် ။ အလှသွေးများ တိုးကာ အလွန်ချောမောလှပသော မင်းသမီး ကလေးတစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့လေသည် ။ မင်းသမီးကလေးသည် အဘွားအို ပေးခဲ့သည့် ဖိနပ်ကလေးကို အစဉ်အမြဲ ဝတ်ဆင် လေ့ရှိသည် ။ ထိုဖိနပ် ကလေးမှာ ထူးဆန်းသော ဖိနပ်ကလေးဖြစ်သည် ။ မင်းသမီးကလေး အ ရွယ်နှင့် လိုက်ကာ ဖိနပ်သည် လည်း ကြီးလိုက်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ မင်း သမီးကလေး အသက်ကြီးလာသော် လည်း ဖိနပ်သည် လိုက်ကြီးလာ၍ မင်းသမီးကလေး၏ ခြေထောက်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေလေသည် ။

ယခု အဘွားအိုပြောကြားသည့် စကားသည် မှန်ကန် လာပြီဖြစ်သ န် ။ မင်းသမီးကလေးသည် လူများ ၏ နှလုံးသားထဲတွင် လမ်းလျှောက် လျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည် ။ လူတိုင်းသည် မင်းသမီးကလေး အား ချစ်မြတ် နိုးကြလေသည် ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားကလေး၊ မိန်းကလေး၊ ခွေး၊ ကြောင်နဲ့ ဆင် အားလုံးမကျန် မင်းသမီးကလေးအား မချစ်မနှစ်သ က်သည် ဟူ၍ မရှိ။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းသမီးကလေးမှာ အသက် (၁၅)နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိ လာလေသည် ။ ထိုအချိန် တွင် တိုင်းတစ်ပါးမှ မင်းသားကလေးတစ်ပါး သည် မင်းသမီးလေး၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိသွား လေသည် ။ မင်း သားလေးသည် မင်းသမီးအား လက်ထပ် လိုချင်နေသည် ။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းသားလေးသည် မင်းသမီးလေးရှိရာ တိုင်းပြည်သို့ မြင်းဖြူကြီးကိုစီးကာ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ။

ရက်ပေါင်းများစွာ ခရီးနှင့်ပြီးနောက် မင်းသားလေးသည် မင်းသမီးကလေးရှိရာ တိုင်းပြည်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ။

သို့သော် မြို့ထဲသို့ဝင်ရန် မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ။

တောထဲတွင် ဖြတ်သန်းလာ၍ လည်း သူ့မြင်းမှာ မောဟိုက်နေပြီ။ သူသည် တစ်ညတည်းခိုနိုင် မည့် နေရာကို ရှာဖွေသည်။ ။ သစ်ပင်ကြားထဲမှာ အိမ်တစ်အိမ်၏ မီးအလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။

မင်းသားလေးသည် ထိုအိမ်သို့ ရောက်ရှိ လာပြီး ...

"အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ "

ဟု လှမ်းအော်မေးသည်။ ။ အိမ်ထဲမှ ...

"ဝင်လာခဲ့ပါ"ဟု အသံကြားရသည်။ ။

မင်းသားလေးသည် တံခါးဖွင့်ကာ အိမ်ထဲတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘွားအိုကို တွေ့ရသည်။ ။

မင်းသားလေးက အဘွားအိုအား

"ဒီညအဖို့ အဘွားအိမ်မှာ ပဲ ကျွန်တော့်ကို တည်းခွင့်ပြုပါ"

ဟု ခွင့်တောင်းသည်။ ။

အဘွားအိုက ...

"တည်းနိုင်ပါတယ်၊ သင့်မြင်းကို မြင်းနက်ကြီးရှိတဲ့ တဲအတွင်း သွားထားပါ။ နောက်ပြီး ဒီကိုပြန်လာခဲ့ပါ။ ကြောင်ကို တက်မနင်းမိဖို့ သတိ

ထားပါ"

ဟု ပြောဆိုလေသည်။ ။

မင်းသားလေးလည်း သူ့မြင်းဖြူကြီးကို တဲအတွင်း သွားရောက်ထား
ကာ အစာရေစာများ ကျွေးမွေးလေသည်။ ။

ထို့နောက် အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ။

အဘွားအိုသည် မီးဖိုချောင်တွင် စားစရာများကို ချက်ပြုတ်နေသည်
။ ဟင်းနံ့များမှာ မွှေးကြိုင် နေသည်။ ။

ထို့နောက် အဘွားအိုသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
စားပွဲပေါ်တင်ပြီးသော် သူတို့ နှစ်ဦး အတူတကွ စားသုံးကြလေသည်။ ။

အစားအစာများ စားသောက်ပြီးသော် အဘွားအိုက မင်းသားလေး
အား ...

"သင် မင်းသမီးလေးကို လက်ထပ်ဖို့ လာတာ မဟုတ်လား"

ဟု မေး လိုက်လေသည်။ ။

"အဘွား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ အဘွားက နတ်သမီးလား"

ဟု မင်းသားလေးက မေးသည်။ ။

ထိုအခါ အဘွားအိုက...

"ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ နတ်သမီးပဲ။ မင်းအကြောင်းကို ပြောပြပါ၊ ငါ
ကူညီမယ်"

ဟု ဆိုသည်။ ။

မင်းသားလေးလည်း သူ့အကြောင်းကို အဘွားအိုအား ပြောပြသည်။ ။

စကားဆုံးသော် အဘွားအိုက မင်းသားလေးအား

"လူကလေး ... ဒီမင်းသမီးကလေးကို ရဖို့ ဆိုတာ သိပ်ခက်ခဲပါလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောဆိုသည်။ ။

"ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်"

ဟု မင်းသားလေးက ပြန်ပြောသည်။ ။

"မင်းကြိုးစားပေမဲ့ မင်းသမီးကလေးကို မရနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတာ မင်းသိသလား"

ဟု အဘွားအိုက မေးသည်။ ။

မင်းသားလေးက ...

"ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အဘွားပြောပြမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်"

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ။

"အေး ... ငါပြောပြမယ်။ ငါငယ်စဉ်ကပေါ့။ မင်းသမီးကလေး မွေးဖွားတဲ့ အချိန်မှာ ငါဟာ မင်းသမီးကလေးကို ထူးဆန်းတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရန် ပေးခဲ့တယ်။ အခု မင်းသမီးကလေးဟာ အဲဒီဖိနပ်စီးပြီး လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ လျှောက်လှမ်းနေပြီလေ"

ဟု အဘွားအိုက ရှင်းပြသည်။ ။

အဘွားအိုပြောဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မင်းသားလေးသိရှိ၍ ပြုံးရယ်လေသည်။ ။ အဘွားအိုက ဆက်၍ ...

"ဒါကြောင့် လူအားလုံး မင်းသမီးလေးကို ချစ်နေကြပြီ"

"အားလုံး ဟုတ်လား"

ဟု မင်းသားလေးက ပြန်မေးသည်။

အဘွားအိုက ...

"ဟုတ်တယ် အားလုံးပဲ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားကလေး၊ မိန်းကလေးတွေတင်မကဘူး တိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်တဲ့ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ၊ ဆင်တွေကပါ မင်းသမီးကလေးကို ချစ်နေကြပြီ"

ဟု ပြောဆိုရှင်းပြလေသည်။

ဟု မင်းသားလေးက ဆိုသည်။

အဘွားအိုက ဆက်လက်၍ ...

"မင်းကြီးစားလို့ ရမယ်လို့ ငါမထင်ဘူး။ အားလုံးက မင်းသမီးကလေးကို ချစ်နေကြပေမဲ့ မင်းသမီးလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မချစ်ဘူး။ မင်းက မင်းသမီးလေးကို ချစ်ပေမဲ့ မင်းသမီးလေးကို ဘယ်တော့မှ မြင်တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ချစ်မှာ လည်း မဟုတ်ဘူး "

ဟု ပြန်ပြောသည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ"

ဟု မင်းသားလေးက ပြန်မေးသည်။

အဘွားအိုက ...

"ပထမဆုံး လုပ်ရမှာ က မင်း ငါ့ဆီကို အဲဒီထူးဆန်းတဲ့ ဖိနပ်ကလေး ပြန်ယူလာပေးဖို့ ပဲ။ နောက်ပိုင်း ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆက်ပြောမယ်"

ဟု ဆိုသည်။ ။

"အဲဒီဖိနပ်ကလေးကို ဘယ်လိုယူရမှာ လဲ"

ဟု မင်းသားလေးက မေးသည်။ ။

"မနက်ကျရင် မင်းကို အပြာရောင်ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်ပေးမယ်။ အဲဒီပန်းပွင့်ဟာလည်း အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ပန်းပွင့်ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အိပ်ပျော်စေတဲ့ ပန်းပွင့်ဖြစ်တယ်။ မင်း ဘုရင့်နန်းတော်ကို ရောက်လို့ နန်းတော်ထဲဝင်ဖို့ အစောင့်စစ်သားက တားဆီးတဲ့ အခါ အဲဒီပန်းပွင့်နဲ့ အစောင့်စစ်သားကို ထိလိုက်ပါ။ စစ်သား အိပ်ပျော်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက် မင်း မင်းသမီးကလေး ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ မင်းသမီးကလေးကို တွေ့ရင်လည်း ဒီထူးဆန်းတဲ့ ပန်းပွင့်နဲ့ မင်းသမီးကို ထိလိုက်ပါ။ မင်းသမီးလေး အိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ဖိနပ်ကို ချွတ်ယူလာခဲ့ပေတော့"

ဟု ပြောဆိုမှာ ကြားလေသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အဘွားအိုသည် အိမ်မှ ထွက်သွားလေသည်။ ။ အဘွားအိုသည် တောထဲ တွင် ဖူးပွင့်နေသော အပြာရောင်ပန်းတစ်ပွင့်ကို ခူးကာ မင်းသားလေးအား ပေးလေသည်။ ။ မင်းသား လေးသည် ပန်းပွင့်ကိုယူပြီး အဘွားအိုအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုကာ မြင်းစီး၍ နန်းတော်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ။

မြို့အဝင်ဝတွင် တံခါးစောင့်စစ်သားက မင်းသားလေးအား ..

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"ဟု တားသည်။ ။

ထိုအခါ မင်းသားလေးသည် သူယူဆောင်လာသည့် အပြာရောင်ပန်းပွင့်ကလေးနှင့် တံခါးစောင့် အား ထိ လိုက်လေရာ တံခါးစောင့်သည် ချ

က်ချင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည် ။ မင်းသားလေးသည် နန်းတော်ဥယျာဉ် ဆီသို့ ဆက်လက်လာခဲ့လေသည် ။ သူသည် သူ့မြင်းအား သစ်ပင်များကြားတွင် ဝှက်ထားလိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည် ။

တစ်နေရာအရောက်တွင် သူသည် စကားပြောသံနှင့် ရယ်မောနေသံ များကို ကြားရသည် ။ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်၍ ချောင်းကြည့်လိုက် ရာ မင်းသမီးကလေးအား သူ့အဖော်များ နှင့် အတူ ပျော်ရွှင်မြူးထူး ကစားနေကြသည် ကို တွေ့မြင်ရလေသည် ။ မင်းသမီးကလေးမှာ အလွန် ချောမော လှပ နေလေရာ မင်းသားလေးမှာ မင်းသမီးကလေးအား ချစ်ကြိုက်သွားမိလေသည် ။

မင်းသမီးကလေးနှင့် အဖော်များ သည် ‘တူတူပုန်းတမ်း’ ကစားနေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ထိုကစားနည်းမှာ တစ်ယောက်က ပုန်း အောင်း၍ ကျန်သူများက ပုန်းအောင်းသူကို ရှာဖွေရခြင်းဖြစ် သည် ။ မကြာမီ မင်းသမီးကလေး၏ အလှည့်သို့ ရောက်ရှိလာသည် ။ မင်းသမီး ကလေးသည် မြင့်မား သော ပန်းပင်ကြီးများ အကြားတွင် သွားရောက်ပု န်းအောင်းလေသည် ။ မင်းသားလေးသည် လည်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ချက်ချ င်းဆင်း လာပြီး မင်းသမီးလေး ပုန်းအောင်းနေရာ ပန်းပင်များကြားသို့ ဖြည်းညင်း စွာ တိုးကပ်သွားလေသည် ။ သူသည် မင်းသမီးနောက်ကို အ သာအယာ ခြေဖော့သွားပြီးနောက် သူ့လက် ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် အပြာရောင်ပန်းပွင့်နှင့် မင်းသမီးကလေးအား ထိ လိုက်လေသည် ။

ထိုအခါ မင်းသမီးလေးလည်း ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည် ။ မ င်းသားလေးလည်း မင်းသမီးကလေး စီးထားသော ဖိနပ်ကိုချွတ်ယူကာ အိတ်ထဲထည့်၍ မြင်းကိုစီးပြီး အဘွားအို၏ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည် ။

အဘွားအို၏ အိမ်သို့ရောက်သော် အဘွားအိုက မင်းသားလေးအား

...

"မင်း ဒီဖိနပ်ကို မစီးရဘူး။ စီးရင် မင်းကို အမျိုးသမီးအားလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြလိမ့်မယ်" ဟု ပြောဆိုလေသည်။ ။

"ကျွန်တော် မစီးပါဘူး" ဟု မင်းသားလေးက မျက်လုံးပိတ်လျက် ပြန် ပြောသည်။ ။

ထို့နောက် အဘွားအိုက ဆက်လက်၍

"မင်းက ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို မင်းအိတ်ထဲမှာ သိမ်းထား၊ ငါက ကျန်တစ်ဖက်ကို သိမ်းထားမယ်" ဟု ပြောဆိုလေသည်။ ။

မင်းသမီးကလေး၏ အဖော်များ သည် မင်းသမီးကလေးအား အချိန်အတော်ကြာသည် အထိ လိုက်လံ ရှာဖွေကြသော်လည်း မင်းသမီးလေးကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိကြပေ။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ သည် ပန်းပင်များကြားတွင် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေးအား တွေ့ရှိသွားကြသည်။ ။ မင်းသမီး ကလေးသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသော် သူ့အဖော်များအား ...

"ကျွန်ုပ်ဖိနပ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ" ဟု မေးလေသည်။ ။

မည်သူမျှ မဖြေနိုင်ကြ။ ထို့သို့ဖြင့် မင်းသမီးကလေးနှင့် အဖော်များသည် နန်းတော်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ။

သူတို့ က ဘုရင်ကြီးအား မင်းသမီးကလေး၏ ဖိနပ်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ယူဆောင်သွားကြောင်း လျှောက်တင်ကြသည်။ ။ ဘုရင်ကြီးသည် လျှောက်တင်ချက်ကို ကြားသော် အလွန်ဒေါသထွက်သွား သည်။ ။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် သားတော် (၁၂)ယောက်အား ရဲမက်စစ်သည် တော်များ နှင့် အတူ သမီးတော်လေး၏ ဖိနပ်အား ခိုးယူသွားသူကို

ဖမ်းဆီးရန် စေလွှတ်လိုက်သည် ။ သားတော်များ လည်း
ရဲမက်တော်များ နှင့် အတူ တိုင်းနိုင်အံ့ သွားရောက်ကာ ဖိနပ်သူခိုး
အား ရှာဖွေကြသည် ။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်။ ဖိနပ်သူခိုးအား ရှာဖွေမ
တွေ့ကြပေ။

မင်းသမီးကလေးကား သူ့ဖိနပ် ပြန်မရ၍ ဝမ်းနည်းသွားသည် ။
ပျောက်ဆုံးသွားသော ဖိနပ် ကလေးအတွက် နေ့စဉ်ငိုကြွေးသည် ။ နောက်ဆုံး
ဘုရင်ကြီးက သမီးတော်ကလေး၏ ဖိနပ်ကို ရှာဖွေ ပေနိုင်သူ မ
ည်သည့် မင်းသားနှင့် မဆို သမီးတော်ကလေးနှင့် လက်ဆက်ပေးမည်ဖြစ်
ကြောင်း ကြေညာ သည် ။ သို့သော် မင်းသမီးကလေးသည် သူ့ဖိနပ်ရှာ
ဖွေပေးသူ မင်းသားကို လက်ထပ်လိုမည် မဟုတ်ပေ။ မင်းသမီးကလေး
မှာ သူ့ဖိနပ်ကို ပြန်ရချင် မည်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မည်နည်း။

တစ်နေ့တွင် အမှုတော်ထမ်းများ သည် ဘုရင်ကြီးအား နန်းတော်တံ
ခါးဝတွင် သီချင်းသည် တစ်ဦး ရောက်ရှိနေကြောင်း လျှောက်ထားသည်
။

ဘုရင်ကြီးက ...

"ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ သီချင်းသည် က သမီးတော်ကလေးကို တေးသီ
ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်အောင် ဖြေဖျော်ပေးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ သမီး
တော်ကလေးဟာ ပြန်လည်ပျော်လာလိမ့်မယ်"ဟု ဆိုလေ သည် ။

ထိုသို့ဖြင့် သီချင်းသည် သည် နန်းတော်ထဲသို့ ရောက်ရှိ လာလေသ
ည် ။ အမှန်မှာ သီချင်းသည် ကလေးသည် မင်းသားလေးဖြစ်သည် ။ သူ
အိတ်ထဲတွင် မင်းသမီးကလေး၏ ငွေရောင်ဖိနပ်တစ်ဖက် ရှိနေသည် ဆို
သည် ကို မည်သူမျှ မသိရှိကြပေ။

မင်းသားကလေးကား တူရိယာကို တီးခတ်ကာ သီချင်းကို သီဆိုလေ

သည် ။ သူ့သီဆိုတီးမှုတ် သော သီချင်းများမှာ စစ်သီချင်းများ ၊ ဟာသသီချင်းများ ၊ အချစ်သီချင်းများ ဖြစ်ကြသည် ။ မကြာမီ မင်းသမီးကလေးမှာ ရယ်မောလာသည် ။ မင်းသားလေးက သီဆိုမှုကို ရပ်လိုက်သောအခါ မင်းသမီး ကလေးက ...

"မရပ်ပါနဲ့ ၊ ပြန်ဆိုပါ၊ ပြန်ဆိုပါ"ဟု တောင်းဆိုလေသည် ။

ဘုရင်ကြီးသည် မင်းသမီးကလေး၏ ရယ်မောသံကို ကြားရသောအခါ အလွန်ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည် ။ အစ်ကိုတော် (၁၂)ယောက်ကလည်း ဝမ်းသာသွားသည် ။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီး က အမှုတော်ထမ်းအား ...

"ဒီသီချင်းသည် ကို ရွှေဒဂိုးတစ်ရာ ချီးမြှောက်လိုက်ပါ"ဟု မိန့်ကြားလိုက်သည် ။

သို့သော် မင်းသားလေးက ...

"အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်တော်မျိုး ရွှေဒဂိုး မလိုချင်ပါဘူး"ဟု ပြန်လည်လျှောက်တင်လေ သည် ။

မင်းသားလေး၏ စကားကိုကြားသော် ဘုရင်ကြီးက ...

"အသင် ရွှေဒဂိုး မလိုချင်ဘူး ဟုတ်လား...။ လူတိုင်း ရွှေဒဂိုးလိုချင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား"ဟု ဆိုသည် ။

ညီအစ်ကို (၁၂)ယောက်ကလည်း ...

"အသင် ရွှေဒဂိုး မလိုချင်ဘူး ဟုတ်လား ..."ဟု အံ့ဩတကြီးမေးကြသည် ။

"မှန်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး။ ကျွန်တော်မျိုး ရွှေဒဂိုး မလိုချင်ပါဘူး"

ဟု မင်းသားလေးက ပြန်လည်လျှောက်တင်သည်။ ။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက ...

"ဒါဖြင့် သင် ဘာလိုချင်သလဲ"ဟု ပြန်မေးသည်။ ။

မင်းသားကလေးသည် မင်းသမီးကလေးအား ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မင်းသမီးကလေးကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ။ မင်းသားလေးက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အံ့ဖွယ်ဖိနပ်ကလေးသည် တန်ခိုးပြနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် မင်းသားလေးသည် မကြောက်မရွံ့ဖြင့် ...

"အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်တော်မျိုးလိုချင်တာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ခုတည်းရှိပါတယ်"ဟု လျှောက်တင်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက ...

"ကဲ ... လျှောက်တင်စမ်း၊ သင်လိုချင်တာ ဘာလဲ"ဟု မိန့်ဆိုလိုက်သည်။ ။

ဘုရင်ကြီး၏ မိန့်ဆိုချက်ကိုကြားသော် မင်းသားလေးလည်း မဆိုင်းမတွပင် ...

"ကျွန်တော်မျိုး အရှင်သမီးတော် မင်းသမီးလေးနဲ့ လက်ဆက်လိုပါတယ်"ဟု ရဲဝံ့စွာ လျှောက်တင် လိုက်လေသည်။ ။

မင်းသားလေး၏ စကားကို ကြားသော် ဘုရင်ကြီးသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ...

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်"ဟု ဟစ်အော် လိုက်လေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီး၏ သားတော် (၁၂)ယောက်ကလည်း ..

"ဘာပြောလိုက်တယ်။ ငါတို့ ရဲ့ ညီမတော်လေးနဲ့ လက်ဆက်ချင်တယ်"

ယ် ဟုတ်စ။ သင်ဟာ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် လှည့်လည်ပြီး သီဆိုတီးခတ် ဖျော်ဖြေနေရတဲ့ သီချင်းသည် ဖြစ်တယ်။ ငါတို့ ရဲ့ မင်းဆွေမင်းမျိုးထဲ ဝင်ချင်လို့ ရမလား။ တန်ရာတန်ရာ မှန်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ အမဲရိုးက ဟင်းအိုးမှ အားမနာ မင်းမို့ပြောရက်တယ်။ ဒီကောင်ကို ဆွဲထုတ်သွားလို က်စမ်း"ဟု ဆိုကြလေသည် ။

ဘုရင်ကြီးကလည်း ...

"ဒီကောင်ကို ခေါ်သွားပြီး ခေါင်းဖြတ်သတ်လိုက်ကြ"ဟု အမှုတော် ထမ်းများအား အမိန့်ပေး သည် ။

ဘုရင်ကြီး၏ စကားကိုကြားသော် မင်းသမီးကလေးသည် ငိုကြွေး လေသည် ။ မင်းသမီးကလေး အား မငိုရန်ဖျောင်းဖျသော်လည်း မရပေ။ ဆက်လက်ငိုကြွေးနေလေသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်ကြီး က ...

"ကဲ ... ကဲ သူ့ခေါင်းကို မဖြတ်ကြနဲ့ တော့"ဟု အမိန့်ကို ပြန်ဖျက် လေသည် ။

ထိုအခါကျမှ မင်းသမီးကလေးသည် အငိုရပ်လေတော့သည် ။ ဘုရင် ကြီးသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ချေ။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် မင်းသမီးလေးအား ...

"သမီးတော် ... ခမည်းတော် ဒီလူကို ဘာလုပ်ရမလဲ"ဟု ပြောဆိုလို က်သည် ။

ဘုရင်ကြီး၏ စကားကို ကြားသော် မင်းသမီးလေးက ...

"သူ့ကို သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးပါ"ဟု တောင်းဆို လိုက်လေသ ည် ။

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်"ဟု ဘုရင်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ဟစ်အော် လိုက်လေသည်။ ။

မင်းသမီးလေး၏ အစ်ကိုတော်များကလည်း

"ဘာ ... ဒီကောင်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဟုတ်လား"ဟု အံ့ဩတကြီး ပြောဆိုကြလေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ...

"သမီးတော် ဖိနပ်ရှာဖွေတွေ့လာမဲ့ မင်းသားနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်။ ခု မင်းသားလေးတွေဟာ သမီးတော်ရဲ့ ဖိနပ်ကို ကြိုးစားရှာဖွေနေကြတယ်"ဟု မိန့်ဆိုသည်။ ။

ထိုအခါ မင်းသမီးလေးက ...

"သမီးတော် ဖိနပ်ကို မလိုချင်တော့ပါဘူး။ သီချင်းသည် နဲ့ ပဲ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်"ဟု ပြောဆို လေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် မင်းသားလေးသည် အမှုထမ်းများ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်၍ ...

"ကျွန်တော်မျိုး စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါရစေ"ဟု ဆိုလေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးက ...

"မင်း ဘာမှ မပြောနဲ့ "ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် တားသည်။ ။

ဘုရင်ကြီး၏ သားတော်များကလည်း ...

"ဘာမှ မပြောရင် ကောင်းမယ်"ဟု ဆိုကြသည်။ ။

သို့သော် မင်းသမီးကလေးက ...

"သူပြောချင်တာ ပြောပါစေ၊ မတားကြပါနဲ့ "ဟု ငိုယိုကာ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောဆိုသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်ကြီးလည်း မင်းသမီးကလေး၏ ဆန္ဒအတိုင်း မင်းသားလေးအား စကားပြောခွင့် ပြု လိုက်လေသည်။ ။

မင်းသားလေးလည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ...

"ကျွန်တော်မျိုး မင်းသမီးကလေးရဲ့ ဖိနပ်ကို ပြန်လည်ယူဆောင်လာခဲ့ပေးပါ့မယ်"ဟု လျှောက် တင်လေသည်။ ။

"သင်က မင်းသားလေးမှ မဟုတ်ဘဲ"ဟု ဘုရင်ကြီးက ဆိုသည်။ ။

မင်းသားလေးက ...

"မင်းသမီးလေးက ဘယ်မင်းသားကိုမှ လက်ထပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး"ဟု ပြန်လျှောက်သည်။ ။

မင်းသားလေး၏ စကားကိုကြားသော် ဘုရင်ကြီးသည် မင်းသားလေးအား သရော်လှောင်ပြောင် ကာ ရယ်မောပစ် လိုက်လေသည်။ ။ ဘုရင်ကြီးက ...

"ဒီသီချင်းသည် ဟာ ဖိနပ်ကို ရှာဖွေနိုင်ခဲ့သူ မဟုတ်"ဟု တွေးထင်ထားလေသည်။ ။

ထို့ပြင် သီချင်းသည် အား မင်းသားအစစ်ဖြစ်သည် ဟူ၍ မသိရှိသေးပေ။ ။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးက မင်းသားလေးအား ..

"ကောင်းပြီ၊ သင် ဖိနပ်ကို သွားရောက်ရှာဖွေပေတော့။ ဖိနပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရင်သာ သင့်လိုအင် ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရစေမယ်"ဟု ဆိုလေသည်။

"ကျွန်တော်မျိုး ဖိနပ်ကို မရှာခင် မင်းသမီးကလေးနဲ့ အရင်လက်ထပ်လိုပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီး မှ သာ မင်းသမီးကလေးရဲ့ ဖိနပ်ကို ပေးပါမယ်"ဟု မင်းသားလေးက ပြန်လည်လျှောက်တင်လေသည်။ ။

မင်းသားလေး၏ စကားကို ကြားသော် ဘုရင်ကြီးသည် ဒေါသထွက်သွားကာ ..

"ဘာပြောတယ်"ဟု အော်ငေါက် လိုက်လေသည်။ ။

ဘုရင့်သားတော်များကလည်း ပြိုင်တူ ...

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"ဟု ဆိုမြည်ကြလေသည်။ ။

နန်းတော်တစ်ခုလုံး မကျေနပ်သံများ ဖြင့် ဆူညံသွားလေသည်။ ။ ဘုရင်ကြီးက ...

"ဒီကောင့် ခေါင်းကို ဖြတ်"ဟု ဆိုမြည်အမိန့်ပေးနေလေသည်။ ။

မင်းသမီးကလေးကလည်း ဘုရင်ကြီးအား သီချင်းသည် ၏ ခေါင်းကို မဖြတ်ရန် အတန်တန် ငိုယိုကာ တောင်းပန်နေလေသည်။ ။ ဘုရင်ကြီးက မည်သို့ပင် ချောစေကာမူ အငိုမတိတ်ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်ကြီးသည် သီချင်းသည် မင်းသားလေးအား ခေါင်းဖြတ်သတ်မိန့်ကို ရုပ်သိမ်း လိုက်လေ သည်။ ။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးက ...

"ကဲ ... မနက်ဖြန်မှာ သင်နဲ့ သမီးတော်ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲသဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပပေးမယ်။ လက်ထပ်ပွဲပြီးရင် စားပွဲကြီးကို ကျင်းပမယ်။ သင်က စားပွဲကြီး မကျင်းပမီအချိန်မှာ သမီးတော်ရဲ့ ဖိနပ် ကို ပေးဆက်ရမယ်။ မပေးဆက်နိုင်ရင်တော့ သင့်ခေါင်းအပြတ်ပဲ"ဟု မိန့်ဆို လိုက်လေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီး၏ စကားကိုကြားသော် မင်းသမီးကလေးသည် အငိုရပ်
ကာ ပြုံးပျော်လာသည် ။ မင်းသမီးကလေးနှင့် မင်းသားလေးတို့ သည်
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည်နူးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြကာ
ပြိုင်တူရယ်မောကြလေသည် ။

ဘုရင်ကြီးက မင်းသားလေးအား ...

"သင်ကြားတယ်နော်။ သင် မနက်ဖြန် ဖိနပ်မရဘူး ဆိုရင်တော့ သင့်
ခေါင်း ပြုတ်ပြီသာမှတ်"ဟု ထပ်မံသတိပေး ပြောဆိုကာ နန်းတော်ခန်း
မဆောင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည် ။ ဘုရင်ကြီးနောက်မှ သားတော် (၁၂)
ပါးကလည်း လိုက်ပါသွားကြလေသည် ။

နောက်တစ်နေ့တွင် နန်းတော်၌ မင်္ဂလာစားပွဲကြီး ကျင်းပရန်အတွက်
ဘုရင့်စားဖိုဆောင်တွင် စားတော်ကဲ အယောက် (၅၀)သည် စား
သောက်ဖွယ်ရာများကို စီမံချက်ပြုတ်လျက် ရှိနေကြလေသည် ။ ဘုရင့်ဥ
ယျာဉ်မှူး အယောက် (၅၀)ကလည်း မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့်
နန်းတော်ခန်းမဆောင်ထဲသို့ မင်္ဂလာ ပန်းများ
အသီးသီးယူဆောင်လာကြသည် ။ ရံရွှေတော် (၅၀)ဦးကလည်း မင်္ဂလာ
သတို့ သမီး မင်းသမီး လေးအား အလှဆုံးဖြစ်စေရန် အဝတ်အစား လ
က်ဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ပေးလျက်ရှိနေကြသည် ။ မင်္ဂလာအခမ်း
အနားသို့ တက်ရောက်လာသော လူများ သည် အကောင်းဆုံး ဝတ်ကော
င်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည် ။ ဘုရင်ကြီးသည် စိန်ရွှေများ ဖြ
င့် အတိပြီးသည့် သရဖူကြီးကို ဆောင်းထား သည် ။ သရဖူမှ စိန်ရောင်၊
ရွှေရောင်များ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည် ။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးနှင့်
သားတော် (၁၂)ယောက်တို့ သည် စိတ်ဆိုးလျက်ရှိနေကြသည် ။ ဒေါသ
ထွက်နေကြသည် ။ သီချင်းသည် ကို လုံးဝ မကြည်ဖြူပေ။ သို့သော် သီချ

င်းသည် မှာ ဖိနပ်ရှာမရ၍ မကြာမီ အသတ်ခံရမည်ဆိုသည် ကို တွေးမိကာ စိတ်အေးနေကြသည်။ ။

မကြာမီ သီချင်းသည် နှင့် မင်းသမီးကလေးတို့ သည် လက်ထပ်ပွဲသဘင်ကို စတင်ကျင်းပကြ လေသည်။ ။ သီချင်းသည် နှင့် မင်းသမီးကလေးတို့ လက်ထပ်ပြီးစီးပြီးနောက် ဧည့်ပရိသတ်များ အားလုံး သည် မင်္ဂလာစားပွဲကြီးကျင်းပမည့် ခန်းမဆောင်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ ။ ရှေ့ဆုံးမှ လူကြီး လူကောင်းများ နှင့် အမျိုးသမီးများ ၊ နောက်မှ ဘုရင့်သားတော် (၁၂)ယောက်က လိုက်ပါလာသည်။ ။ ဘုရင့်သားတော်များ နောက်တွင် အာဏာပါးကွက်သားတစ်ယောက်သည် ပေါက်ဆိန်ကိုထမ်းကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။ သူတို့ နောက်မှ ဘုရင်ကြီးနှင့် ဘုရင်ကြီး၏ နောက်မှ သီချင်းသည် မင်းသားလေး နှင့် မင်းသမီးလေးတို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။

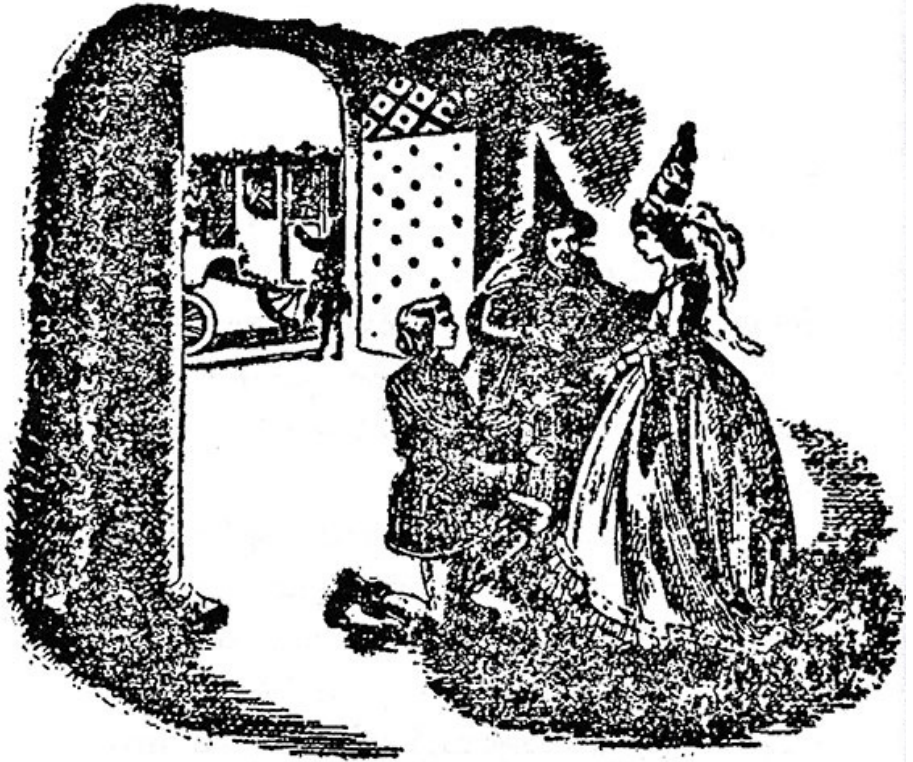
ခန်းမကြီးထဲသို့ လူစုံရောက်ရှိသော် ဘုရင်ကြီးက ...

"ကဲ ... အခုအချိန်ကစပြီး သီချင်းသည် ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပါတော့မယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အဝေးကို သယ်သွားပြီးရင် မင်္ဂလာစားပွဲကြီး စတင်ပါမယ်"ဟု ပြောဆို လိုက်လေသည်။ ။

အမှန်မှာ ဘုရင်ကြီးက သီချင်းသည် မည်သည့် နည်းနှင့် မှ ဖိနပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမည်မဟုတ်ဟု စိတ်ချယုံကြည်ပြီး ယင်းသို့ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လည်း ပေါက်ဆိန်ကြီးကို မ ကာ သီချင်းသည် မင်းသားလေးရှိရာသို့ လာခဲ့လေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် သီချင်းသည် မင်းသားလေးသည် တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေဖိနပ်ကလေးကို ထုတ်ယူကာ မြှောက်ပြ လိုက်လေသည်။ ။

သည် ဖိနပ်ကိုမြင်သော် အလွန်အံ့ဩသွားကာ မျက်နှာမည်းသွားသည် ။ ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်ဘဲ မှ င်တက်မိသလို ဖြစ်နေလေသည် ။

ဘုရင်ကြီးက ...

"ဒါ ဖိနပ်တစ်ဖက်ပဲ၊ နောက်တစ်ဖက်ကကော"ဟု မင်းသားလေးအား မေး လိုက်လေသည် ။

ထိုအခါ လူအုပ်ကြားထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာကာ

"အဲဒီဖိနပ်တစ်ဖက်က ဒီမှာ လေ"ဟု ဆိုကာ အဘွားအိုတစ်ဦးသည် ဖိနပ်ကိုကိုင်၍ ထွက်လာသည် ။ ထို့နောက် အဘွားအိုက ...

"ခန်းမဆောင် တံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်ကြစမ်းပါ။ သင်တို့ ဘာတွေ့ရမယ်ဆိုတာ သိကြရမယ်"ဟု ဆိုကာ တဟားဟားဖြင့် အဆက်မပြတ် ရယ်မောနေလေသည်။ ။

အမှုတော်ထမ်းများ လည်း တံခါးမကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြရာ အပြင်ဘက်တွင် ရွှေရထားကြီး တစ်စင်း ရပ်ထားသည် ကို အံ့ဖွယ်တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ ။ ရွှေရထားကြီးထဲတွင် မင်းသားကလေး၏ ဖခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့ သည် ထိုင်လျက်ရှိနေကြသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးက ရွှေရထားထဲမှ မင်းနှင့် မိဖုရားအား မင်္ဂလာပွဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ ။ ဘုရင်ကြီး သည် သီချင်းသည် အားမင်းသားကလေးမှန်း သိရှိသွားလေသည်။ ။ သူ့သမီးတော်ကလေးမှာ မင်းသား ကလေးနှင့် လက်ဆက်သွားသည် ဖြစ်ရာ ဘုရင်ကြီးမှာ အလွန်ပင် ဝမ်းသာလျက်ရှိနေလေသည်။ ။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းသားကလေးသည် မင်းသမီးကလေးအား သူ့နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားကာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်သွားကြသည်။ ။

[Longmans စာအုပ်တိုက်မှ B.Lumsden Milne ရေးသားသည့် The Magic Slippers and other stories စာအုပ်မှ The Magic Slippers.]
